

Община Босилеград подсигури специализирана машина за почистване на улици

стр. 4

Кристиян Славов
изтегли сом от 36, 5
килограма

стр. 12

Междубщинско
съревнование по
български език

стр. 7

Ново ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ **Братство**

ISSN 2466-4707

novo.bratstvo.rs

ГОДИНА VI • БРОЙ 128 • 13 май 2022 година • Безплатен екземпляр • Основател: НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

Владица Митов стана „Цар на великденските яйца“

стр. 3

стр. 2

Подписано
споразумение за
подобряване на
сътрудничеството
за опазването на
околната среда

Събор на Умни петък

стр. 6

стр. 2

Денят на
храбростта и
празник на
Българската
армия
– Гергьовден

стр. 5

Паркинг и още
нещо

ИНТЕГРИРА МУЛТИКУЛТУРАЛНОТО РАЗВИТИЕ МЕЖДУ СЪРБИЯ И БЪЛГАРИЯ

Портал
far.rs

FAR

ФАР

MULTIMEDIJALNI INTERNET PORTAL
NA BUGARSKOM I SRPSKOM JEZIKU

МУЛТИМЕДИЕН ПОРТАЛ
НА БЪЛГАРСКИ И СРЪБСКИ ЕЗИК

Среща на министрите на околната среда на България и Сърбия в Белград

Подписано споразумение за подобряване на сътрудничеството за опазването на околната среда

Министърът за защита на околната среда на Р Сърбия Ирена Вуйович и заместник министър-председателят по климатични политики и министър на околната среда и водите на Р България Борислав Сандов подписаха на 6-и май в Белград Споразумение по оценка на въздействието върху околната среда (EIA) и стратегическа оценка на влиянието на околната среда (SEA) в трансграничен контекст, чиято цел е подобряване на сътрудничеството в тази област.

В информацията, публикувана на сайта на Министерството за защита на околната среда на Р Сърбия, се посочва, че министърката Вуйович изтъкнала, че подписването на споразумението създава правна рамка за сътрудничество между Сърбия и България в областта на опазването на околната среда.

Проведохме една много конструктивна среща и подписахме важно споразумение, всичко с цел подобряване на околната среда за бъдещите поколения. Двете ни министерства си сътрудничат интензивно през последните години, а през миналата година прове-

дохме срещи на работни групи, занимаващи се с трансгранично въздействие върху околната среда. Срещите са изключително важни, защото ни помагат чрез обмяната на опит да намерим най-добрия начин заедно да разрешим отворени въпроси в областта на опазването на околната среда - каза Вуйович.

Министър Вуйович благодари на Република България за подкрепата на Сърбия в процеса на европейската ѝ интеграция, особено що се отнася до отварянето на Глава 27 - Околна среда и климатични промени.

- Тази глава за околната среда и изменението на климата е много важна за нас, създава ни допълнително задължение, но и стимул да работим още по-усилено и да продължим бързо да решаваме екологичните проблеми в Сърбия - каза Вуйович.

По време на двустранните разговори министрите обсъдили текущи въпроси в сферата на околната среда и водите и изразили готовност за ползотворно бъдещо сътрудничество.

П.Л.Р.

Преговорите в Брюксел продължават

Като отговор на нахлуването на руската армия в Украйна европейската комисия предложи драстична мярка - ембарго на петрол. Общо 4 държави от Европейския съюз искат изключение от ембаргото. България се изясни, че ако има възможност иска отсрочка. Предложението на еврокомисията е до края на годината да бъде въведено пълно ембарго.

Унгария обяви, че не може да изгълни условието. Словакия иска три години, за

да спре вноса. Чехия каза, че им трябва две. Европейският съюз иска да демонстрира единство за крайната мярка. Затова според дипломати в Брюксел, на Словакия и Унгария ще бъде предложена отсрочка до края на следващата година. Преговорите между страните продължават, като за влизане на ембаргото в сила, трябва единодушно решение на всичките 27.

С.Дж.

Увеличаване на таксите в 16 от държавните висши училища в България

От 5% до 15% са увеличени таксите за кандидатване и обучение в 16 държавни висши училища в България. Увеличението касае академичната 2022/2023 година.

Повишаването на таксите е основно за специалистите от професионални направления „Педагогически науки“, „Социални, стопански и правни науки“ и „Изкуства“.

По същото време Медицинският факултет в Пловдив намалява таксите за студентите от професионално направ-

ление „Обществено здраве“ в задочна форма на обучение (400 лева).

Таксите за докторанти се вдигат в десет държавни висши училища. Повишението е с 5% до 60% сравнително от 50 до 530 лева).

При останалите 16 държавни висши училища таксите за студенти не се променят. Кандидат-студентите в държавните висши училища плащат средно 50 лева за явяване на изпити, а един семестър струва средно 1 150 лева.

С.Дж.

Царибродска премиера

Филм за Дудов

В Цариброд тези дни бе представен игрално-документалният филм „Златан Дудов - работническа одисея“, режисьор на който е Михайло Коцев.

Прожекцията се проведе в големия салон на местния Център за култура. Преди това Коцев в изявлението за местната радио-телевизионна станция оцени, че Дудов е един от най-значителните филмови творци на миналия век.

Освен Коцев в създаването на филма са участвали сценаристката Аксиния Велинова, операторът Красимир Андонов, монтажистът Йосиф Кокончев, докато автор на музиката е Иво Поспалски. Продуцент на творбата е „Аудиовидео Орфей“.

Нека да припомним, че Златан

Дудов е роден в Цариброд в началото на миналия век. Като дете с родителите си се е преселил в България. Кариерата си на филмов режисьор е изграждал предимно в Германия.

Б. Димитров

Денят на храбростта и празник на Българската армия - Гергьовден

На 6 май в България се почита Свети Георги Победоносец и отбелязва Денят на храбростта и Българската армия.

Пред Паметника на незнайния войн в София се проведе традиционен водосвет на бойните знамена и знамената светини, където президентът и върховен главнокомандващ въоръжените сили Румен Радев, заедно с министъра на отбраната Драгомир Заков и началникът на отбраната адмирал Емил Ефтимов, почетоха паметта на загиналите за свободата и независимостта на родината.

И тази година нямаше военен парад в България, но имаше демонстрации на въоръжените сили на различни места в

страната. Военновъздушните и сухопътните войски показаха свои сили както и специалните и военноморските сили.

Президентът Румен Радев посети Велико Търново, където участва във военния ритуал и прие почетния строй.

В тържествения водосвет на бойните знамена и знамената светини в София участва и премиерът Кирил Петков, който отправи поздравления към армията. Присъстваха и вицепрезидентът Илияна Йотова, кметът на София Йорданка Фандъкова, членове на дипломатическия корпус, депутати, както и много гаждани.

С.Дж.

В Босилеград се проведе поредното издание на фестивала „Великден на тримеджидето 2022“

Владица Митов стана „Цар на великденските яйца“

Центърът за култура „Босилеград“, Община Босилеград и Спортното дружество „Младост“ за пета поредна година организираха фестивала „Великден на тримеджидето“.

С титлата „Цар на великденските яйца 2022“ се закичи младежът Владица Митов от село Райчиловци, който спечели състезанието по чупене на яйца. В надпреварата, която се проведе на главното градско кръстовище, участваха 758 състезатели, разпределени в 6 възрастови категории - до 7-годишна възраст, от 8 до 14 години, от 15 до 20, от 21 до 45, от 45 до 65 и над 65-годишна възраст.

За нуждите на централното събитие - Състезанието по чупене на боядисани великденски яйца, организаторите монтираха специални щандове, от които всеки участник получи подарък боядисано яйце и тениска.

Надпреварата премина в три кръга. Първата игра „Силните продължават“ всъщност беше квалификация за следващия кръг, а всеки победител на този етап получи и символичен ваучер.

Във втората игра, наречена „Кутия на

късмета“, бяха изтеглени произволно разделени карти с номерата на печелившите яйца от предишната игра и участниците се състезаваха помежду си, докато не бе излъчен победителят във всяка възрастова категория.

Победителите бяха наградени със смарт телевизори, а ето ги и имената им по категории: Ина Динов (до 7 г.), Марио Стоянов (8 - 14 г.), Владица Митов (15 - 20 г.), Горан Златков (21 - 45 г.), Драган Митов (45 - 65 г.) и Мите Митов (над 65-годишна възраст).

В рамките на третата игра, под название „Светът остава на младите“, участваха победителите от всичките 6 възрастови категории, които се надпреварваха за титлата „Цар на великденските яйца“. Състезателите се редуваха на специално подготвения трон, а победител на финала на тазгодишното състезание бе Владица Митов от село Райчиловци. Кметът Владимир Захариев и директорът на Културния център „Босилеград“ Воислав Божилов „коронясаха“ победителя и му връчиха наградата - електрически скутер.

Посетителите на фестивала имаха възможност да се насладят и на изключителните изпълнения на танцовите състави на Центъра за култура „Босилеград“ и Спортното дружество „Младост“, които се редуваха на централното кръстовище.

„Събитието беше празник за очите. Отзивът на участниците беше отличен, имаше състезатели и на над 80-годишна възраст, гости от вътрешността на страната, дори и хора от Украйна... Заедно с местните жители и гостите на Босилеград отбелязахме най-радостния християнски празник по възможно най-добрия начин“, каза кметът Захариев. За пореден път изказвам благодарност към служителите в Културния център и на Спортния съюз „Младост“, както и на сдружение „Еко-Бос“ и на бежанците от Приемния център, които имаха собствени щандове със сувенири.

Много благодаря на спонсорите - Националния съвет на българското национално малцинство в Сърбия, Марко от Предеяне, Чанкович от Белград, Джорджевич от Търговище и всички, които подкрепиха фестивала - добави кметът. Той изтъкна, че намерението да се организира състезание по чупене на яйца в рамките на фестивала „Великден на Тримеджидето“, който се проведе за първи път тази година заедно с наградния конкурс за рисунки, в никакъв случай не бе организирано с цел да пречи на „Международния детски Великденски фестивал“. Идеята беше в състезанията по чупене на великденски

яйца да се включат всички възрастови категории. Затова нашето състезание започна по-рано, за да могат децата да участват и в другия фестивал“, посочи Захариев.

„Радвам се, че дадохме възможност на жителите на нашата община от всички възрасти да празнуват Великден в приятно общуване и забавление“, изтъкна директорът на Центъра за култура „Босилеград“ Воислав Божилов.

На събитието бяха раздадени награди и на победителите в тазгодишния конкурс за рисунки под название „Великденска разноцветност“. Децата от 3 до 18 години, разделени по възрастови категории, изпратиха общо 102 творби - оцветени мотиви или рисунки на тема Великден. Въз основа на гласовете на посетителите на изложбата, проведена в залата на Дома на културата, и на експертното жури, бяха избрани по три най-добри във всяка от трите категории.

Победители в тазгодишния конкурс за рисунки:

- деца от предучилищна възраст: Стефан Стоименов, Хелена Цеков и Теодора Евтимов;

- ученици от I до IV клас: Максим Анастасов, Михайло Спасич и Леонтина Симеонов;

- ученици от V до VIII клас: Клара Тасев, Дариян Стоименов и София Петков.

Наградата за първо място бе смарт часовник, за второ - караоке тонколона, а за трето - ученически пособия.

П.Л.Р.

Община Босилеград подсигури специализирана машина за почистване на улици

От конкурса на Кабинета на министъра, отговарящ за развитието на слабо-развитите общини в Република Сърбия, Община Босилеград осигури превозно

средство за почистване на улиците. Става дума за хибридна многофункционална машина за почистване на градска среда - улици, пешеходни зони, зелени площи и

други парцели. Машината е на стойност 9 144 000 динара. 50% от общата сума е осигурила общината, а другата половина - министерството.

Общата стойност на проектите, с които нашата община е кандидатствала при Кабинета на министъра, отговарящ за развитието на слабо-развитите общини в Република Сърбия, възлиза на 14 милиона динара, като по 50% осигуряват общината и министерството.

Кметът Владимир Захариев казва, че останалата сума от около 5 милиона динара е предназначена за купуване на хидравличен самоходен къртач. „Тази машина ще се ползва за копаене на кладенци в селата, в които има недостиг на питейна вода“, добави той и още веднъж изказа благодарност към държавното ръководство за предоставените инвестиции.

„Нашата община ще продължи да изготвя проекти, с които да кандидатства при компетентните министерства, и надявам се, че ще ни бъдат одобрени още нови инвестиции, с които ще допринесем за създаването на по-добри условия за живот на гражданите и развитието на нашата община“, изтъкна Захариев.

П.Л.Р.

Босилеградският Здравен дом получи две нови превозни средства

Здравният дом в Босилеград се сдобил с две нови превозни средства - съвременна оборудвана линейка и лек автомобил за превоз на пациенти и медицински екипи.

Директорът на Здравния дом в Босилеград д-р Горан Василов съобщи, че Министерството на здравеопазването на Република Сърбия им е предоставило нов микробус - реаниматор марка „Citroen jumper“ на стойност от 7 милиона динара. Линейката е най-модерно оборудвана за транспорт на тежки и най-тежки пациенти. Осигурен е и нов автомобил марка „Dacia Duster“ на стойност 2 милиона и 300 хиляди динара, който е предназначен за домашни посещения на медицински екипи, транспорт на пациенти за диализа във Враня и транспорт на по-леки пациенти. Превозните средства са подсигурени благодарение ангажирането на общинското ръководство и Програмата за здравно обслужване на мигранти, каза д-р Василов.

„С осигуряването на новите возила ще се улесни работата на нашите екипи във всекидневните им дейности. Автопаркът на нашето здравно ведомство вече е на нивото на по-големите здравни центрове. С финансови средства на общината, Публичното предприятие за строителни площи и пътища на Община Босилеград в момента изгражда пет нови гаража в двора на Здравния дом, като със съществуващите шест гаража всички превозни средства ще бъдат предпазени от външните атмосферни влияния“, посочи директорът на босилеградското

здравно заведение.

Д-р Василов изтъкна още, че „скоро се очаква още едно ценно дарение от Китайската народна република. Става дума за още една линейка, а през май ще пристигне и най-модерният дигитален рентгенов апарат на стойност 10 милиона динара“, посочи той и добави, че миналия месец лабораторията беше оборудвана със съвременен биохимичен апарат, който веднага е пуснат в употреба.

Директорът заяви, че Здравният дом със съдействието на общината е кандидатствал за закупуване на нов ултразвуков апарат на стойност 4,5 милиона динара. С помощта на фонда за екология в двора на здравното заведение са засадени декоративни дървета, а за най-малките пациенти е предвиден забавен кът.

Д-р Василов благодари за безрезервна помощ на общината, на Министерството на здравеопазването и на прави-

телството на Република Сърбия, които осигуряват необходимите средства за закупуването на превозните средства и апаратите.

Кметът Владимир Захариев заяви, че е изключително доволен от факта, че Здравният дом разполага с доста млади медицински специалисти и че общината, заедно с директора д-р Василов и сътрудниците му постоянно осигурява нови съвременни медицински уреди и нови превозни средства, което допринася за по-качествени здравни услуги за населението в нашата община. „Аз не вярвам, че в Сърбия има Здравен дом, който с оглед на броя на населението разполага с толкова много превозни средства и съвременни медицински апарати. Старам се да създадем възможности за съответно лечение и профилактика на място, което е необходимо и за качествено по-нататъшно лечение на пациентите в по-големите медицински центрове във вътрешността или във ВМА в Белград. Общината от собствени средства ще финансира и специализации по определени специалности за лекари с цел да се осигурят по-добри медицински услуги за тукашните граждани“, каза кметът.

Захариев съобщи и че е планирано

наскоро медицински екипи отново, веднъж на две седмици, да оказват медицински услуги в амбулаториите в селата Г. Любата, Д. Тлъмино, Бранковци, Г. Лисина и други села, а всичко с цел подобряване на здравното обслужване на жителите в селата.

„Още един път изказвам голяма благодарност на държавното ръководство, което чрез своите министерства или със съдействието при международни организации и посолства ни помага за осигуряването на съвременни медицински апарати и превозни средства, с които целим да повишим качеството на медицинските услуги в Здравния дом за нашите граждани. Благодарим и на Международната организация за бежанците ИОМ, която, благодарение на нашата изключителна грижа за бежанците, ни осигури също линейка. Припомням и че посолството на САЩ ни отпусна средства за изграждане на нов обект за спешна помощ. Общината ще продължи и занапред, заедно с директора на Здравния дом д-р Василов и сътрудниците му, да създава качествени условия за предоставяне на здравни грижи за населението“, посочи кметът.

П.Л.Р.

Среци и разговори

Зоран Райков, председател на сдружението „Шопско хоро“ от гр. Панчево

„Шопска вечер“, „Шопска салата“ и малко неомъжени моми...

Нашенецът по потекло от село Драговита Зоран Райков, който живее в гр. Панчево и който е председател на

малко знаем за другите дейности, които организирате. Бихте ли ни информирали с няколко изречения и за останалите дейности?

- Да, „Шопската вечер“ традиционно

тамошното Сдружение „Шопско хоро“, най-напред потърсихме по телефона с молба да поговорим за вестника ни. Ние от Цариброд, той от Панчево... Може, може..., става това в днешно време при наличието на съвременни средства за комуникация.

Изпратихме му въпроси по мейл с надеждата, че до няколко дни ще ни върне отговори. Минаха обаче няколко дни и той се обади по телефона, съобщавайки ни: „В Цариброд съм, ако искате да се видим.“ Каква ли случайност: пишещият тези редове живее на улица „Борческа“, а Зоран Райков беше дошъл на почивка по повод Великденските празници в къщата на свой роднина, която се намира на същата улица, на само 100-ина метра от дома на журналиста. Той в къща с номер 3, а Зоран в къща с номер 23. И какво друго на човек може да му хрумне в този момент, освен: Ах, колко малък е света!

Разговора ни започна:

* Г-н Райков, от колко години съществува Сдружението „Шопско хоро“ или, както официално на сръбски език е регистрирано – „Шопско оро“?

- Неформално съществува от 2010 г., когато ние, настоящите членове, започнахме да се събираме и да общуваме помежду си. Сдружението сформирахме официално пет години по-късно.

* Колко членове има?

- Има около 300 членове.

* Те главно ли са преселници от Царибродския край или пък сред тях има и хора по потекло от Босилеградско, както и от Войводина?

- Най-много са от Царибродски край, но имаме и хора от Босилеградско, както и хора от Войводина.

* Запознати сме, че ежегодно реализирате мероприятията „Шопска вечер“, но

се провежда през средата на февруари, когато отбелязваме патронния ни празник „Св. Трифон“. Поради пандемията през изминалите две години не я организирахме, но след пандемията ще продължим. Традиционно провеждаме и мериоприятието „Шопска салата“. От време на време отчетем и други дейности. Така например неотдавна финансирахме печатането на книгата на един от нашите най-възрастни членове Сретен Райков, който е по потекло от царибродското село Драговита. Има и други дейности, целенасочени предимно към това да общуваме помежду си и да се разговаряме.

* Вие и Сретен Райков сте с едно и също фамилно име. Роднини ли сте?

- Да, чичо ми е. Ето, разговора водим в неговата къща.

* Като сдружение на граждани, получавате ли определени средства за дейностите си от гр. Панчево?

- За съжаление, не. Определени средства досега сме получавали от Община Димитровград, Град Нови Сад... Националният съвет на българското национално малцинство начело със Стефан Стойков също ни е отпуснал средства, но най-голяма помощ досега ни е предоставяло Посолството на Р България. От него сме получили мебели, преносим компютър, таблет и още много неща. Бившият посланик на тази страна в Сърбия Радко Влайков предпочиташе да ни посещава и да общува с нас, членовете на сдружението.

* Какво е отношението на ръководството на града към вас, членовете на сдружението, както и към сдружението изобщо?

- Ами, не са на ниво, на което бихме искали да бъдат... Само това бих казал по този въпрос.

* Има ли Сдружението „Шопско хоро“ помещение?

- Имахме помещение, но от известно време го нямаме. Целта ни е отново да го намерим.

* Вас, членовете на сдружението, уважават ли останалите граждани на Панчево и особено тези, които се смятат за кореняци. По принцип смятат ли ви за усърдни, трудолюбиви, разбрани хора...?

- Мисля, че да. Хората във Войводина по принцип нямат никакви предразсъдъци относно националната принадлежност на хората. Сред нас, представителите на българското малцинство в Панчево и околната, има доста интелектуалци – лекари, адвокати, инженери... За съжаление, тези хора някак си нямат порив да проявят по-голям активизъм в сдружението ни.

* Макар че не съществува някакво законно препятствие хората в Сърбия по

време на преброяване да се декларират като шопи, предполагаме, че огромно мнозинство от вас, членовете на Сдружението „Шопско хоро“, се декларират като българи. Прави ли сме или...?

- Да, мисля, че повечето от нас се декларирали именно като българи.

* Бихте ли ни, г-н Райков, посочили най-основните биографични данни за Вас?

- Роден съм през 1960 г. Следвал съм, бил съм на крачка от диплома за висше образование, но по стечение на обстоятелствата съм започнал да работя най-напред в химически завод, а след това все до пенсията съм бил машинист. Живея в Панчево, омъжен съм, жена ми е лекарка..., толкова!

* Благодаря Ви за разговора, г-н Райков.

- Благодаря и на Вас.

Разговора води: Б. Димитров

Комунални дейности в Цариброд

Паркинг и още нещо

Между двата броя на вестника ни забелязахме две комунални дейности в града. Едната е изграждането на асфалтов паркинг зад зградата на Центъра за култура, докато втората е настилянето със съответен строителен материал пространството около сградата на улица „Нишава“ (над линията), разположена под съседната, намираща се на главната улица „Балканска“, която някои наричат „Блед“, тъй като в партерната му част се намира и най-големият местен магазин за хранителни и други стоки в града.

Как да коментираме? Хубаво е всичко, което се построи. И по-рано зад сградата на Центъра за култура имаше паркинг, но не толкова педантично уреден, както сега.

Що се отнася до настилянето на пространството пред сградата..., ами, това е можало да се направи и по-рано. Много граждани, които се

движат по главната царибродска улица „Балканска“, ако са искали по-бързо да стигнат на улица „Нишава“ (в която между другото е местният клон на Националната служба по заетост), досега е трябвало да си цапат обувките, за да биха стигнали до целта, движейки се през „пролуките“ между магазина „Блед“ и оградата на двора, в която е магазина „Хани“, и тази през сградата, в чийто партер е китайският магазин.

В момента, когато работниците на „Комуналац“ настиляха това пространство, попитахме ги дали ще се стигне и до асфалтиране. Получихме отговор, че засега това не е планирано. „Във всеки случай е по-добре, отколкото беше“, коментира един от работниците. Ние бихме добавили, че не би било лошо един ден да има и „асфалтизация“...

Б. Димитров

Втора акция по кръводаряване в Цариброд

Отзоваха се 35 хуманни граждани

Втората за тази година акция по доброволно кръводаряване в Цариброд се проведе преди броени дни в местната галерия. Отзоваха се 35 хуманни граждани, пет от които бяха жени.

Акцията организираха местната червенкръстка организация и Институтът за кръвопреливане от Ниш.

Б. Д.

Събор на Умни петък

Босилеград

На Умни петък (първия петък след Великден) по традиция в Босилеград се проведе народен събор. Градът беше изпълнен със съборяни от околните села и многобройни преселници от нашия край, живеещи в Сърбия, Македония и България. По долната улица, пазара и на кея на Добродолския поток бяха подредени сергии, от които любезните търговци предлагаха най-различни стоки - дрехи, обувки, домашни потреби, разсад чушки и домати, овощни фиданки, мебели, пердета, цветя, грънчарски изделия, детски играчки... Навсякъде се разнасяха миризми от „натъпканите“ с плескавици скари, а кафенетата бяха препълнени с хора.

В организация на общината на главното кръстовище бе изнесен празничен концерт, в който взеха участие танцовите състави към Центъра за култура „Босилеград“ и Спортното дружество „Младост“.

П.Л.Р.

Босилеградското сдружение на пчеларите „Радилица“:

Забранено е пръскането с отровни препарати за пчелите

От босилеградското пчеларско сдружение „Радилица“ апелират към гражданите в Босилеградска община да се придържат към препоръките за контролирано пръскане на овощните дървета и земеделски култури с позволени средства.

От Съвета за защита на пчелите към Съюза на пчеларските организации на Сърбия осведомяват обществеността, че Законът забранява пръскането на растения по време на цъфтежа с пестициди и други средства отровни за пчелите, защото по този начин се убиват опрашители и се намалява добива!

Нарушителите на забраната плащат обезщетение на пчеларите, както и глоба, която възлиза на 35 до 50 хиляди динара за физически лица, 300 до 500 хиляди динара за предприемачи и 500 хиляди до един милион динара за юридически лица.

Председателят на босилеградското сдружение на пчеларите „Радилица“ Сладжан Дончев изтъква, че всеки като индивид трябва да даде своя принос за защита на пчелите, защото те са от особено значение за опрашването на растенията, което допринася за увеличаването на добивите на всички видове овощия и зеленчуци.

П.Л.Р.

XXIX Международен детски Великденски фестивал

Милица Тасев спечели състезанието за най-здрaво яйце

По време на Великденските празници босилеградското сдружение ГЛАС организира XXIX Международен детски Великденски фестивал - Босилеград 2022. Тази година той се проведе под

мотото „Не на войната“. В състезанието по чупене на великденски яйца участваха общо 405 деца. И тази година във фестивала взеха участие и група деца от град Комрат, Република Молдова.

Милица Тасев, осмокласничка от ОУ „Георги Димитров“ в Босилеград спечели състезанието по чупене на яйца за деца от 6 до 14-годишна възраст, в което участваха 300 деца. На второ място се класира Никола Стаменкович, а двете трети места завоюваха Матео Алексов и Лора Алексов, всичките от Босилеград.

За най-оригинално яйце бе избрано изображението на Йоана Денислова от Бургас, Р. България, а приза за най-хубаво великденско яйце спечели Полина Славова от Молдова. Главната награда в томболата - спортно колело, спечели Борис Кирилов от София.

Турнира по чупене на великденски яйца за деца от 3 до 5-годишна възраст, в който взеха участие 105 деца, спечели Дарио Васев от Босилеград. Второ място зае Мия Стаменов, а двете трети места си разделиха Борис Иванов и Алекс Петров.

Всички участници в състезанията получиха подаръци, а най-успешните бяха наградени с купи, медали, колела, спортни съоръжения, играчки, ученически пособия и др.

Фестивалът бе официално открит от българските евродепутати Андрей Ковачев и Асим Адемов.

През трите фестивални дни в големата зала на Културния дом се състояха празнични концерти с подкрепата

на Столична Община София, в които участваха Музикален център „Art Libitum“ от София, Presto Music School от Благоевград, Народно читалище „Витоша-1951“ от София и др.

Организаторът на фестивала Александър Димитров обяви на сайта „Глас прес“, че помощ и съдействие за успешната организация на фестивала са оказали редица институции, бизнес и неправителствени организации и частни дарители от България и Сърбия. Сред тях са Фондация Българска памет, НДФ „13 века България“, Посолството на Р. България в Сърбия, парламентарни групи в Народното събрание на Република България, ДАБЧ, Министерството на културата на Р. България, Министерството на младежта и спорта на Р. България, Столична община София, Община Кюстендил, евродепутати от България, както и редица босилеградски предприятия и магазини.

По традиция финалния ден от Международния детски Великденски фестивал бе организирана екскурзия до Рилския манастир и Благоевград, на която заедно с организаторите на фестивала и победителката в състезанието за най-здрaво великденско яйце Милица Тасев, бяха и децата от групата от Молдова.

П.Л.Р.

Ученици от босилеградското ОУ бяха на екскурзия

Седмокласниците и осмокласниците от босилеградското Основно училище „Георги Димитров“ заедно с класните

си ръководители миналата седмица бяха на тридневна екскурзия в Западна и Централна Сърбия.

Деца имаха възможност да посетят културно-историческите забележителности в Крагуевац, Топола, Пожега, Златибор, Върнячка баня, Дървенград и други туристически дестинации.

Цената на пътуването е възлизала на 19 500 динара, в която са били включени

транспортът, две нощувки, храна и други съпътстващи разходи.

За социално слабите ученици училището и общината са осигурили 50% от сумата, докато за най-бедните са поели общата цена на екскурзията.

П.Л.Р.

Междубщинско съревнование по български език

Около 80 ученици от основното училище и Гимназията в Босилеград участваха в междубщинското съревнование по български език и литература, което се проведе в ученическият стол на Основното училище „Георги

Димитров“ в Босилеград. Организатори на състезанието са Министерството на образованието, науката и технологичното развитие и Матицата на българите в Сърбия с подкрепата на Националния съвет на българското национално

малцинство в Сърбия.

Тестовите за всеки клас включваха по 20 въпроса по граматика, литература и обща култура. Въпреки че за класиране на републиканското съревнование първоначално бяха определени 16 точки, комисията допълнително понижи критерия, така че за републиканското се класираха всички ученици, осъществили над 13 точки от окръжното състезание. Право да участват в републиканското състезание си осигуриха 15 деца от основното училище и 14 от Гимназията.

Най-добър резултат при петокласниците осъществиха Глория Генов и Борис Александров, които спечелиха по 16,5 точки, както и Ивана Игнатов с 15,5 и Давид Господинов с 15 точки.

Първо място сред шестокласниците завоюва Милица Димитров със 17, а следват Предраг Миладиов и Марко Костадинов с по 16,5, Дарио Андонов и Михайло Георгиев с 15 и Давид Ефтимов с 14 спечелени точки.

При седмокласниците най-успешни бяха Деян Костов и Клара Георгиев с по 14 точки.

Стефан Жижов спечели първо място при осмокласниците със 17 точки, а за републиканското състезание се класира и Екатерина Миланова с 15 спечелени

точки.

Най-добър резултат при учениците от първи клас в Гимназията осъществи Милян Цеков, който завоюва 15 точки.

Сред второкласниците най-добре се представиха Андрия Стоилков със 16,5, Андрияна Илиев с 13,5, както и Маша Пенев и Сара Тошев с по 13 спечелени точки.

Александра Стоянов спечели първо място при третокласниците с 15,5 точки, а зад нея се наредиха Дария Тасев, Стефана Васев и Милица Александрова с по 13 точки.

Най-добър резултат при четвъртокласниците от Гимназията осъществиха Александра Бойков и Валерия Николов, които завоюваха по 17 точки, 16,5 точки спечели Димитър Стойнев, Миляна Николов завоюва 16, а Анастасия Василев 15 точки.

Междубщинско съревнование по български език бе проведено и в Цариброд, а в него участваха над 60 ученици от царибродската гимназия и от основните училища в Цариброд и Звонци.

Републиканското съревнование по български език и литература ще се състои на 25 май в Босилеград.

П.Л.Р.

„Последното лято“

Помниш ли онази прохладна вечер миналото лято, Любов моя... онази мека, весела, преляла от смях лятна вечер на полянката... Миналото лято... тежко, безводно, горещо, с пожари, димно небе, задух... тежкото минало лято... когато ти копаеше всеки Божи ден, за да откриеш повредата по пътя на водата за гради-

ната...

Само в един ден имаше страшна буря. Тя излезе изведнъж, като из изригнало дъно, вятърът захули всичко, побесня, завъртя листа, треви, запукаха клони, зашиба дъжд – мръсен тежък дъжд, побрал дъха на пожарите... Беше страшно. Непредвидима и непредвидена буря.

Ти беше отишъл някъде из склоновете на селото, да калемииш дръвчета, да даваш нов живот, а аз, както обикновено, четях на терасата...

Когато всичко засвиства, загърмя и се затъркаля изведнъж, като че злото изсрака в миг с пръсти... така се изплаших за тебе, Скъпи мой. Притиснах се в края на терасата и започнах да те викам... Виках, виках: Раадеее... Раадеее... Виках срещу бучащите гори и склоновете отсреща, където допусках, че си, виках, виках те и плачех... Така ме беше страх за теб! Всичко да е, само да е жив, Господи! Виках и плачех. Но плачът ми ядеше от силите ми, затова го маках и го надвирахме с вика: Раадеее... Раадеее...

И изведнъж ти се яви зад мен. Чух две

стъпки и се смалих в силната прегръдка на вълшебните ти ръце.

-Тук съм, Скъпа! – каза. – Тук съм, скъпа моя! Уплаши ли се? Не се тревожи! Тук съм! Всичко е наред! Винаги всичко е наред – помни това!

Помня го. Помня го и сега, Любов моя! Чувам те. Усещам те. Знам.

Помниш ли онази прохладна вечер миналото лято, Любов моя... онази мека, весела, преляла от смях лятна вечер на полянката... Миналото лято... тежкото, безводното, горещото, с пожарите, димното небе, задуха...

Това беше една островна вечер на радостта, в покоя на прохладата, на полянката при розите... ние, двамата с теб, и няколко близки хора... на вечерно кафе-као... и смях, смях... със столовете се клатехме назад, падахме от смях, заболяха ни коремите, разтегнаха ни се устата, съзри хвърчаха от очите ни... луд смях... Така безгрижни и свежи! Най-послед! Глътка въздух!

И тогава! Тънко и ясно! Луминисцентна бавна светкавица, хоризонтално, равно, бавно, като лента в каданс, проточено премина, осветена в синьо, през съзнанието ми: „ПОСЛЕДНОТО ЛЯТО“.

Сковах се. Душата ми се вкочани. Застина усмивката ми. Гледах ви.

Весели. Пошурели от смях! Ти, силен мой, прекрасен, който се катереше по дърветата и тичаше по покривите, ти, преливащ от смях,... ти, който ме носеше на ръце като въртележка на вятър и викаше: „Обичам те! Единствена моя! Скъпа моя!“ Ти – така сладко и безкрайно се смееше тогава! Аз те гледах. Гледах те. И питах въздуха, вечерта, небето: Защо? Защо „последното лято“? Какво ще стане с нас? „Последното лято“?

Прогоних тръпката на злото и си казах, по твой образец, както винаги ме учеше и настояваше, уравнивесена и окрилена от тебе, с твоите думи си казах:

„Спокойно. Всичко е точно. Всичко е както трябва. Бог знае.“

Чувам те. Усещам те. Знам.

Вълшебнико, Любов моя сияйна, Нашият ДОМ е пълен с теб. Нашият свят е пълен с теб. Аз съм пълна с теб. Аз съм ТИ.

6 април 2022г.

Анета Иванова-Радко Стоянчова
пред Благовец,

Белут –
Селцето Без Пътища Между Къщите

НАЙ-ХУБАВИЯТ СЪН НА ТЪЖНИЯ ШУТ

Елизабета Георгиев

Знаете ли, че отдавна, много отдавна сънищата са живели в Сребърните пещери на големите миди. В тези малки стаички със сребристи звезди живял бащата на всички сънища, големият цар Сън, неговата жена царица Сънка и много, много техни деца - Сънчо Мънчо, Сънчица Втора, Сънчомир, Сънчомирка, Съничко, Съничка...

Семейството на цар Сън било голямо. Дните им били интересни, както във всеки сън изпълнени с много чудеса. Пътували там, където никой не

е пътувал, всеки ден се запознавали с вселената, срещали се с необикновени хора и просто били щастливи.

След всеки хубаво сънуван ден им се раждала дъщеря, блестяща като слънце. След всеки сън, изпълнен с интересни събития, им се раждал син, юнак като лунен рицар. По мидните пещери-стаички се разхождали русалки, които имали връзка със земния свят. Всекидневен те се превръщали в пеперудки, отлитали в домовете на хората, хвърляли вълшебен прах от крилето си в очите им и те започвали да сънуват и да мечтаят. И докато те сънували, цар Сън и царица Сънка бързо идвали, взимали малкия невидим лъч от създаващия се сън в една малка сребърна мида, още по-бързо се връщали в пещерите и слагали мидата в една стъклена люлка. Така се раждали малките сънища, които след това раснали, раснали и от бебета-сън се превръщали в момче или момиче сън, хубави, засмени и разноцветни. Сънищата са винаги разноцветни!

Така живели цар Сън и царицата Сънка. От ден на ден семейството им ставало все по-голямо и по-голямо. Един ден в малката стъклена люлка се появило едно малко момиченце сън с огромни сини очи, на което цар Сън с гордост дал името Синка. Но както минавали дните, Синка ставала много странна - ту се смееа, ту плакала, ту била много добра и прилежна, а след това ненадейно ставала палава и правила бели. Нито едно от децата на царица Сънка не било такова. Или са били добри, или лоши, също както и сънищата на хората, но Синка била необикновена и пълна с изненади.

- Царю мой,- казала един ден царицата - какво се случва с нашето момиче? Просто не зная как да ѝ помогна!

- Как можеш да ѝ помогнеш? Тя

живее така, както е казал господарят на душата ѝ.

- Да! Всичките ни деца така живеят - добави тъжно царицата и се замисли. След малко попита: - А кой е господаря на немирната душица на нашата Синка?

- Почакай да видя!- важно каза царят и от големия стъклен ковчег взе дебела книга с корици от червена перушина и важно започна да гледа - господаря на Сънчо е един добър ученик-мечтател, господарка на Сънчица една малка известна актриса...

- Затова тя, милата, е толкова артистична!- прекъсна го царицата.

- Да... А ето го. Господарят на душата на нашата Синка е един шут!

- Шут!

- Да, шут!

- Какво един шут може да сънува?

- М-м-м... Не зная! Може да сънува каквото си иска. Много добре знаеш, че за сънищата няма правила!

Така царят и царицата разговаряха за интересната съдба на тяхната и палава, и добра дъщеричка. А Синка с нетърпение чакаше да я повика интересният шут и заедно с русалките да сънуват...

Шутът правеше много интересни неща. Ежедневно посещаваше фризьори и гримьори, които му правеха различни прически и го гримирха с разноцветен грим. Понякога този грим беше много хубав и Синка се чувстваше щастливо - усмихваше се, скачаше весело, тичаше, правеше смешни гримаси! Също както и малкият шут. Когато пак шутът трябваше да бъде тъжен, гримьора му слагаше върху бялото лице три черни съзички. Тогава и Синка ставаше тъжна, странна, просто неузнаваема за всички.

Един ден малкият шут се беше скарал с главния царски шут, великия Присмехулко Охохоков. Той му каза строго, че задачата на добър шут е всеки ден да бъде различен, а не такъв! Обикновен!!!

- Какъв шут си ти, когато можеш да бъдеш само весел или само тъжен! Сънуваш ли някога, моето момче?! Трябва да сънуваш много глупави

сънища, когато тази сериозна и отговорна работа работиш без воля и вдъхновение!

Присмехулко говореше и говореше, критикуваше малкия шут и той беше много тъжен. Къде сега да намери хубави сънища, които да му помогнат да бъде интересен?!

Както вече предполагате, този разговор чу една малка русалка от страната Сън, която беше на гости при Присмехулко, понеже на този важен шут много му се спеше. Русалката остави строгия шут и бързо се върна вкъщи, за да осведоми Синка за случилото се. Малкото момиче сън веднага взе всичко в собствените си ръце. От братята и сестрите събра най-интересните неща, от баща си цар Сън открадна супер-интересни авантюри, майка ѝ ѝ даде три любовни истории от колекцията си...

Синка беше готова да изиграе най-важната си роля на малък сън-спасител. Тази нощ малкият шут сънува чудеса. Синка го водеше навсякъде. Просто искаше да му покаже всичко. Осмисляше интересни и смешни събития, показва му смешни любовни истории, разказа му как се правят най-смешни гримаси и още много други събития преживя малкият шут в сънищата си.

Минаваха дни, а малкият шут все повече и повече сънуваше. Сънищата му даваха сила и той приготвяше интересни представления, на които всички се смееха и им се радваха. Той просто подаряваше радост.

Малкият шут-нескопосник стана световноизвестен. Сега беше много по-добър от Присмехулко Охохоков и го очакваха още много хубави изненади!

ПОСЛАНИЕ:

Сънувай! Страната сън винаги ще те приеме като ново съкровище на най-хубави чувства!

Пази се от лошите сънища. Те са като таралежи!

СВЕТЪТ В ДЖОБА

“Вълшебна е понякога силата на детските спомени.” Николай Хайтов

След много години посетих родното си село и отново се върнах в някогашния свят, далечен, а близък, чудесен и непонятен. На самото влизане в селото изтръпнах: това ли беше моето село или съм обърнал посоката? Много неща, които очаквах, ги нямаше или аз не ги познах, може би и не са съществували, а са плод на моите блянове? Вместо малката тясна пътека, която някога водеше до центъра на селото, сега е асфалтов път, наистина доста кърпен и пак с много дупки, обрасъл в храсти и буреняк, но много по-широк от пътеката. Училището, кооперативният дом и другите няколко сгради в центъра са рухнали, с олупени стени и паднали покриви. Къщите по махалите също рухнали с прихлупени стрехи, пусти и студени. Като че ли отвсякаде надникват заканващи се и навъсени страшилища.

И нашата къща бе една от тях. Посрещна ме с мъчно скърцане, с плач без сълзи, с подигравка и ужасяващ кикот, докато се опитвах да откюча вратата. Бравата е ръждясала и сякаш беше сраснала с дървото. Като отворих, последва едно болно, плачещо цвилене на отдавна ръждясалите шарки. Всичко, което докоснах, плачеше... А вътре? Позната миризма на мухъл ме удари в лицето. Паяжини, тъмнина и нищо друго. Няма го разбоя, няма я голямата печка, няма го виделцето... Дървените кревати, които баща ми сам беше направил, мълчаха под прахолясалите шарени чержета, докато прозорците, прекрити с паяжини, едвам пропускаха светлинка...

Най-голямо безпокойство ми причиняваха нощите, изпълнени с празнота и безсъние. Първата нощ въобще не заспах. Не от страх, а от вълнение и тъга, която ми се настани в душата. Сутринта слязох в зимника. А там, каците сухи, издупчени, обръчите им паднали, бурищата също, глинените връчви и кюпове счупени... Каквото и да докосна, дзъмни от празнота. От всичко идваше миризма на нещо далечно, недосегаемо. Дали това беше миризмата на кисело зеле, сирене, туршия... не можах да отгатна. Навсякаде празни стъклени бутилки от ракия, вино, олио... Където и да стъпвах, паяжина полепваше по краката ми, а мишки и плъхове сноват от ъгъл в ъгъл и шмугват зад празните съдове. Тук са и елементите от стария разбой - кросна, совалки, шарени хурки, вретена...

Защо ми трябваше да слизам в зимника и да си нараня душата? Нали снимката от детството в главата ми щеше да си остане непокътната и аз до края на живота си щях да се наслаждавам на нея. А сега? Но можах ли след толкова години да не видя това, което толкова ме привличаше? След силното разочарование реших веднага да изляза от зимника и да си тръгна от селото. Но в тоя момент погледът ми се спря върху една шарена вълнена торба в насрещния ъгъл. Смачкана, покрита с прахоляк, сякаш отделена от останалите старудии, живееше сама за себе си. Като я поместих, облак прах се вдигна от нея, а цял рояк буболечки и паяци се втурнаха да бягат. Затреперих от вълнение! Войнишкият сивозелен куфар ми закова очите. Това

беше куфара на баща ми още от времето, когато той бил войник. Куфара, с който раснахме, който постоянно ни беше пред очите, а никога не разбрахме какво крие в себе си. Беше под ключ, а ключа майка носеше вързан за пояса и никому не позволяваше да надникне в куфара. Децата са много любознателни, та всичко дете им е забранено провлича тяхното внимание. А какво имаше вътре? Само можехме да предполагаме. И сега ето го пред мен. Какво възхищение! Нямахме кой да ме спре да го отворя и най-накрая да разкрия голямата тайна. Обърсах цял пръст прахоляк от него и го измъкнах до вратата на светло, за да мога по-хубаво да разгледам съдържанието му. Както и очаквах, куфара беше заключен, а ключа кой знае къде е. Наложих се да го отварям насилва. Едвам успях.

Когато го отворих, имах какво да видя: различни документи - контракти, присъди, квитанции, фотографии на баща ми като войник, на майка ми като мома, фотографии от събори, сватби и други празненства... Наблюдавам тези далечни, а толкова близки лица и сърцето ми взе да се свива. Някаква болка се вмъкна в душата ми и искаше ми се да заплача. Покрай фотографиите тук бяха писма: от нас децата, от баща ми, от роднини в чужбина.... Това ли бяха нещата, криещи големи тайни, а куфара беше тяхното съкровище? Докато разгелждах старите вещи, струваше ми се, че от тавана идват някакви звукове, от зимника - упойваща миризма, а пред очите ми минават отдавна забравените ликови. Тъкмо щях да затворя куфара, но ми се мерна една кутийка. Съвсем обикновена картонена кутийка, не по-голяма от тетрадка. „Какво ли чудо се крие тук?“ - помислих си и я отворих. А там скъпоценности: лъски за сая, две-три писма, една жълтица - мираз на майка ми, вместо казмирна сая, за която цял живот жадувахме. На самото дъно едно тефтерче - от кориците му личеше, че е църковен календар. Не ми беше ясно защо един църковен календар е толкова дебел? Отворих го да проверя съдържанието му, а там!? Чудо! Моят отдавна изчезнал „Светът в джоба“! Направо ми се зави свят. „Светът в джоба“, за който страдах повече от четирдесет години, заради който загубих един от най-добрите ми приятели и който определи отношението ми към хората и живота, ето къде се намирал през цялото време!

Станко ми беше връстник и живееше в съседната махала, на около петстотин метра от нашата. Още от първо отделение бяхме неразделни приятели: заедно отивахме на училище и се връщахме, заедно си пишехме домашните, седяхме на един чин, заедно пазехме добитъка... Речи го бяхме неразделими. Нямахме тайна, която не си споделяхме, нито пък добро или лошо. Това беше приятелство без граници, чисто, без предразсъдъци, без калкулации, каквото може да бъде само между децата.

И такова едно приятелство се прекъсна и никога повече не се възстанови. Защо? Причината разбрах след четирдесет години, когато в стария войнишки куфар намерих „Светът в джоба“.

Станко беше със среден успех, но затова пък показваше голям интерес към изобретяването и механиката. Много обичаше да рисува самолети и

ракети и мечтаеше да направи криле и да полети в небесата. Мен пък тези предмети не ме привличаха. Аз най-много обичах география. Интересувах се от далечните екзотични страни, та всеки момент гледах да се доближа до някоя географска карта и там да бродя из непознатите предели.

Случи се, че Станко беше получил от баща си атлас, малко тефтерче, в което бяха поместени географски карти от целия свят, което се казваше „Светът в джоба“. По същото време по-големият ми брат Душко на мен беше донесъл водни бои за рисуване. Съвсем обратно. Нито Станко, нито аз бяхме доволни. Един ден решихме да си разменим подаръците. Така и той и аз получихме онова, което обичахме. Сега бяхме и двамата доволни. Обаче не мислеха същото и нашите дарители. Станко беше получил голям упрек от баща си и наредба да си върне атласа! Също минах и аз - брат ми наложи, както знам да върна боите, понеже те не са само за мен, а и за по-малкия ни брат, който учеше една година след мен. Ние пък никак не искахме да се откажем от скъпоценностите, които притежавахме. Нещо с молби, нещо със сълзи, нещо и времето стори, ден след ден, критиките утихваха, докато напълно не замлъкнаха.

Не знам дали имаше някой по-щастлив от мен, когато отварях атласа и прелиствах цветните страници, от които ме поздравяваха далечните планински венци на Хималаите, Андите, Алпите... или пък криволическите течения на Амазон, Волга, Янг Це... Пространните океани и морета,...загадъчните джунгли и тундрите... Това бяха най-хубавите моменти от моя живот. Благодарение на страниците на „Светът в джоба“ можах неограничено да пътувам из най-далечните екзотични предели, да се възхищавам на тайнствените и непходими полюси, неограничено да бродя из сибирските тундри, да плувам по пенливите морета, да ловувам по вечните снегове, да се наслаждавам на най-сладките южни плодове...

Бях много благодарен на Станко, че се съгласи да направим трамбата. Цяла година продължи моето щастие и мислех, че никога няма да се разделя от този толкова ценен за мен тефтер. Но, наложи се за известно време все пак да се разделим. Причината бе ненадейното материално затруднение, така че след седми клас трябваше да отида в друго село да пася чуждо стадо овце, за да вземем някоя пара. Страхувах се в новите условия да не се случи нещо със „Светът в джоба“, та реших да го скрия, докато не се върна. Хубаво го замотах в стар вестник, сложих го в една метална кутия, за да го запазя от мишките, а след това заедно със Станко го замаскирахме под една гредка в хамбара. Това означаваше, че освен мен и Станко никой друг не знаеше за това нещо.

Есента, когато се прибрах, първото което сторих - потърсих атласа. Но той го нямаше там! Обзе ме някакво грозно чувство! В тоя момент, струваше ми се, живота ми бе загубил всеки смисъл или, както казват французите, резон за съществуване. Вкамених се, когато си помислих, че това е можал да стори само Станко.

Не си спомням как съм излязъл от хамбара, нито какво повече съм си мислил. Майка ми забеляза, че съм съкрушен и си помислила, че съм болен, та веднага взе да ме разпитва. Казах й, че съм здрав. Няколко дена аз не променях

разположението си, нито имах желание за храна, майка ми съмнително завъртя с глава и реши да ме заведе на лекар. Тогава малко се посъвзех. Знаех, че нито един лекар не ще излекува болната ми душа, а всичките пари, които спечелих през лятото, ще похарчим. Слава Богу, че поне в тоя момент у мен надделя разума.

Минаха седмица-две, но аз никак не срещам Станко. Помислих си, ето го крадецът, бяга. „Гузен негонен бяга!“ Не знаех, че Станко е заминал с баща си на вършитба и там останали три седмици.

Може ли на един тринадесетогодишен младеж да му се случи нещо по-лошо от това най-добрият му приятел да му открадне най-ценната вещ? Тогава още не бях наясно колко дълбоко разочарование съм изживял? Нима, Станко? Станко, за когото във всеки момент бях готов с боси крака в огън да вляза! Оттогава станах съвсем нечувствителен към хората. Загубих вярата в справедливостта на човека. Към новите приятели бях резервиран, съмнителен...

Когато се срещнахме със Станко, бях съвсем студен. Той си бе същия - добре настроен, та веднага ме попита защо сам така неволно настроен. Нищо не му отговорих.

Чаках да ми каже, че атласа е взел, за да се пошегува с мен. Но това не се случи. Не можах да се въздържа и му казах за случилото се, той малко се изчерви и започна да отгатва кой е можал да го вземе. Всяка негова дума приемах като лъжа и преструване. Той може би си е помислил, че се съмнявам в него, но нищо не каза. Аз пък няхах нито един аргумент да го обвиня директно.

Оттогава Станко и аз спяхме да бъдем приятели. Всичко се промени. Използвах всяка възможност да го избегна, измислях най-различни неща, за да откажа поканите му да се играем или да учим заедно. И в училището не си другарувахме. След часовете бързах, за да не ме настипне. Сутринта също - ходех бързо или бавно, за да не стане така да нестигна аз него или той мен. Станко разбра, че го отбягвам и спря да настоява да се срещаме. Беше си намерил нови приятели, с които си споделяше мечтите - да направи криле и хвъркне в небесата като Дедал и Икар.

След толкова години „Светът в джоба“ е пак в ръцете ми! Какво възхищение! Не знам колко време съм седял на стария триножник, а да не разбере дали съм щастлив или разочарован? В главата ми непрекъснато се сменяваха снимките отпреди повече от четирдесет години, период, който, струваше ми се, е бил празен и безсмислен. Особено сега, когато разбрах, че Станко не е откраднал „Светът в джоба“. Засрамах се и взех да се разкайвам пред неговия объркан поглед в момента, когато му съобщих тази неприятност, а той знаеше, че е единствения съмнителен. Ако можах да се върна назад във времето, когато бях на тринадесет години, щях да извикам Станко да го прегърна и да му кажа: „Прощавай! Сгреших, но прощавай!“

Как „Светът в джоба“ е попаднал в куфара на тайните? Единствено логично беше, че това е можала да го направи само майка ми. Тя по-често влизаше в хамбара да взима жито и вероятно случайно го е видяла, взела го и, мислейки, че е нещо много важно, го прибрала. Понеже беше неграмотна, не е можала да прочете какво е вътре. Откъде пък в кориците на църковен календар!? Това го знае само куфара на тайните.

Симеон Костов

На основу члана 102. став 2. и 3. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Сл.гласник РС“, бр.21/16, 113/17, 95/18, 114/21, 113/17-др.закон, 95/18-др.закон, 86/19, 157/20-др.закон и 123/21-др.закон) и Јавног конкурса за попуњавање извршилачког радног места у Општинској управи општине Димитровград, бр. 111-1/22-14/6 од 18.04.2022. године, начелник Општинске управе Димитровград издаје

ОБАВЕШТЕЊЕ

Јавни конкурс за попуњавање извршилачког радног места у Општинској управи општине Димитровград, бр. 111-1/22-14/6 од 18.04.2022. године, објављен је на интернет презентацији Општине Димитровград www.dimitrovgrad.rs, на огласној табли Општине Димитровград и у међуопштинским новинама на бугарском језику „Ново Братство“.

Рок за подношење пријава на јавни конкурс је 15 дана од дана када је ово обавештење објављено у дневним новинама „Данас“.

Доставити:

- Дневним новинама „Данас“,
- Листу на бугарском језику “Ново Братство”,
- Конкурсној комисији.

Бр. 111-1/22-14/7
У Димитровграду, 18.04.2022. године

НАЧЕЛНИК
дипл.правник Драган Голубов, с.р.

На основание чл.102 ал. 2 и 3 от Закона за служителите в автономните области и единиците на местното самоуправление («Държавен вестник на РС», № 21/16, 113/17, 95/18, 114/21, 113/17 - др. закон, 95/18 - др. закон, 86/19, 157/20 - др. закон и 123/21 - др. закон) и Конкурса за заемане на изпълнителна длъжност в Общинска администрация на Община Цариброд, № 111-1/22-14/6 от 18 април 2022 г., началникът на Общинската администрация Цариброд издава

СЪОБЩЕНИЕ

Конкурсът за заемане на изпълнителна длъжност в Общинската администрация на Община Цариброд, № 111-1/22-14/6 от 18 април 2022 г. се публикува на сайта на Община Цариброд www.dimitrovgrad.rs, на таблото за обяви на Община Цариброд и в междубоштинският вестник на български език „Ново Братство“.

Срокът за подаване на заявления за конкурса е 15 дни от датата на публикуване на съобщението във всекидневника „Данас“.

Изпраща се до:

- Всекидневника „Данас“,
- Вестника на български език “Ново Братство”,
- Комисията по конкурса.

№ 111-1/22-14/7
В Цариброд, 18.04.2022 г.

НАЧАЛНИК
юрист Драган Голубов, с.р.

Пети Международен „Гергьовденски пробег - Паметник 2022“ в Цариброд

Победители са Георги от Луковит и Тияна от Ниш

Георги Георгиев от Луковит стана победител при мъжете на 5-ия Международен „Гергьовденски пробег – Паметник 2022“, който се състоя в събота (7 май) в Цариброд. Втори финишира Калоян Тодоров от София, последван от трето-класирания Милош Симеонович от Бор. При жените най-бърза бе нишлийката Тияна Савичевич, второ място зае Таян Антич от Лесковац, а трета разстоянието пробяга Аница Страхилова от Пирдоп.

В тазгодишната спортна проява участваха стотина състезатели от сръбските градове: Бор, Зайчар, Ниш, Лесковац, Власотинци и домакина Цариброд, както и от българските градове: София, Луковит, Пирдоп.

Организатор на мероприятиято бе Клубът по лека атлетика „Балкан“ от Цариброд, а покровител Община Цариброд.

А. М.

Състави: Б. Димитров						1	2	3		4	5	6	7
						8				9			
						10			11		12		
						13			14	15			
16	17	18	19	20	21			22					
	23							24					25
26		27				28						29	
30	31				32				33		34		
35				36				37			38		
39			40							41			

Водоравно: 1. Свързан с бакалница. 8. Порода папагали. 9. Крайморски град в Хърватия. 10. Малка община в Югоизточна Франция. 12. Хоро (срб.). 13. Положителен отговор. 14. Една от земните посоки. 16. Град в Италия. 22. Театрално произведение с музика, танц и пантомима. 23. До онова място, до такава степен. 24. Вид съд за готвене. 27. Независимо от, освен. 28. Човек от баща негр и майка бяла или обратно. 29. Сол (срб.). 30. Трески, които изпадат при сечене на дърво (срб.). 32. Град във Франция. 33. Първият цар на Рим (мит.). 35. Дума за викане на котки. 36. Сръбско женско име. 38. Името на нобелиста Андрич. 39. Един предлог. 40. На първо място, пред всичките. 41. Полуостров в Гърция.

Отвесно: 1. Легендарна френска актриса (Брижит). 2. Вид музикално произведение. 3. Британско-американски инженер от китайски произход, лауреат на Нобелова награда за физика през 2009 г. (Чарлз). 4. Лозан Стоянов (иниц.). 5. Поредно числително от сто. 6. Холивудска актриса от украински произход (Ама). 7. Калугер, монах. 11. Водопад в САЩ. 15. Скъпоценен метал. 17. Пакъл (син.). 18. Ловджия (син.). 19. Футболен отбор от Велико Търново. 20. Името на българския писател и преводач Босилек. 21. Мерилин Монро (иниц.). 22. Английско мъжко име. 24. Подземен прокоп. 25. Гигант, исполин. 26. Симеон (галь.). 28. Най-големият залив на остров Ефате в Република Вануату. 29. Сухо (срб.). 31. Единица електрическа мощност. 32. Село в община Струмица в Северна Македония. 34. Легенда, сказание. 36. Инициалите на автора на „Синия кичур“. 37. 14 и 15 буква.

Босилеградският ФК „Младост - неки нови клинци“ спечели 3-о място на Международния турнир на Златибор

Футболният клуб „Младост - неки нови клинци“, който е в състава на Спортния съюз на Община Босилеград, спечели 3-о място на Десетия международен турнир „Златибор 2022“.

В първия етап от състезанието боси-

леградските момчета, набор 2009, победиха с 2:1 отбора „Олимп-Пале“, триумфираха с 2:0 срещу „Трио-Парачин“ и завършиха наравно 1:1 с отбора „Фамос“ от Босна.

На четвъртфиналите „Младост - неки

нови клинци“ надделя с 3:0 „Полимлье“, докато в надпреварата за трето място спечели с 2:0 срещу „Парачин“. Победител в турнира бе отборът домакин „Цървена звезда“ от Ужице.

„Нашите момчета показаха изключителен характер и състезателен дух“, каза треньорът на „Младост - неки нови клинци“ Саша Василков.

Най-много попадения за нашия отбор са отбелязали Матия Василков - 5, Давид Господинов - 3 и Михайло Николов - 2.

Треньорът Василков допълни, че

всички финансови разходи за участието им в този престижен турнир е подсигурирала община Босилеград.

На Международния турнир на Златибор са се състезавали 190 отбора от Сърбия, Черна гора, Босна и Херцеговина и Северна Македония.

През свободното си време младите босилеградски футболисти имали възможност и да посетят културно-историческите забележителности в тази красива дестинация.

П.Л.Р.

Пчинска окръжна футболна лига

„Младост“ – „Южна пруга“ 2:1

Футболистите на босилеградска „Младост“ спечелиха като домакини с 2:1 срещу „Южна пруга“ от Владичин хан в рамките на 18-ия кръг на Пчинска окръжна лига. Голмайстор за „зелените“ бе Стефан Стойков, докато второто попадение бе автогол на един футболист от защитата на гостите.

След 18 изиграни кръга „Младост“ заема пета позиция в подреждането с 26 спечелени точки.

Начело във временното класиране е „Минералац“ от Вранска баня с 38, а следват „Лутина“ с 36 и „Вихор“ с 31 спечелени точки.

П.Л.Р.

Босилеградчанинът Ненад Александров изкачи Черни връх на Витоша

Босилеградският планинар Ненад Александров, зам.-председател на спортното сдружение за планинарство „Младост“ от Босилеград, заедно с известния планинар и председател на планинарското дружество „Преслап“ от Ниш Мирослав Докман неотдавна покориха Черни връх (2290 м) - най-високата точка на планина Витоша, Р България.

Снегът, който през този период на годината е нормално явление на планината, не е попречил на даватата планинари да изкачат върха и да се заредят с позитивна енергия. На Черни връх те посетили и паметника на писателя Алеко Константинов, основоположник на организираното туристическо движение в България.

П.Л.Р.

Възпоменание

На 7 май се навършиха ПЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ от смъртта на баща ми

ЦВЕТКО ХРИСТОВ

(1938-2007)

Не минават спомените за него, не се заличават думите, които споделяше пред мен и останалите му най-мили.

Почивай в мир!

Дъщерята Вера Георгиева със семейството си

Възпоменание

На 7 май се навършиха ПЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ, откакто не е сред нас нашият мил съпруг, баща, свекър и дядо

ЦВЕТКО ХРИСТОВ

(1938-2007)

Тъгата по теб не минава. Ще те помним все докато сме живи и ще ти бъдем благодарни за всичко, което стори за нас.

Съпругата Дрина и синът Зоран със семейството си

Манчин рабуш

Миле обичаше тую пусту матику ко бебе троцкало

Здравейте, братстваджийе! Проубави се времето, ние, старците кво ни друго преостануе, освен да се раздвижуе. За старога човека работа нейе. Я се сечам ко моят комшия Миле се заплескуе ко че он да работи до задњи дън. „Я има да работим до последњи дън. И татко ми тека завърши, тека очу да завършим и я.“ Яшеше тракторат, одлатеше да оре у 80 године, после садеше моруз, па ка дойде време идеше с матику да гу копа... Чуваше свинье, говеда, овце, козе, садеше градину... Не спираше се. А я му думао: Немой, бе, Миле, стар си, нейе више работа за тебе. На старите човечи крвните судове су ослабели, станули су крути, пуцаю, запишюу се... Друго йе ка си бил млад, могъл си да издържаш сваку промену у организамат, а сѣга си стар, нейе више ко що йе некигаш било. А он, че ми отвърне: „Бега, бе, я се уопще не осечам стар. Кво су това 80 године! Нейе важно колко године има човек, важно йе ко се осеча. А я се осечам ко Супермен. Мене ме работата държи. Що си не гледаш работу, него си се у мене удзрел?! Я ме мани! Ти че ми оратиш и тебе че те слушам. Тебе що само одиш ко залуав по чаршиюту. Нече само със седење, лежанье и оденье. Требе да се работи, циркулацията да се подобрява. Иди си тражи по чаршиюту онога замлатенотога Перу Завалиюту, да си говорите глупости, да се загляджујете на женете у ду.....ята и да нѣим гѣи мерите.“

И тека я продумам: „Миле, немой“, а он: „Я си гледе работу!“ Я пак: „Миле, немой“, он: „Иди си тражи залуавотога Перу Завалиюту, мене ме за...би!“

Я, сиром, много пути сѣм си помишлял да браним мене си самога и Перу Завалиюту оди тейе Милетове увреде, ама накрай видим да йе он прос и неразбран човек. Немой погрешно да ме разберете - нейе да сам бил завидан, да ми йе било криво због това що Миле работи и що има све – и месо, и млеко, и маз, и..., него сам му говорил за добро. Е, това що ме не беше послушал, накрай му, що би рекли сѣрбите, „догье главе“. Лани иде да копа моруз, йер тую пусту матику обичаше ко бебе троцкало, и од нѣивуту се не върну. Уствари, върнуше га у хоризонталан положай. Утепало га на место. Сѣрцето му пукло. Тепал с матикуту по жегуту, тепал..., слънцето га пекло, пекло..., а това слънце нейе више ко онова одпреди 50 године, па се могло некико и деяни на жегу. Не!, това дѣньшньо слънце одма тепа.

Я сам се по-рано много пути питувал: Ама, кико ми сѣга слънцето смита, а по-рано ми нейе смитало. Дали си йе нещо до мене или...? Стизал сам до заключци ко сам по-рано бил млад, па сам могъл да издържам, а сѣга сам стар, па вечимка не могу. Тия заключак

изгледа да йе бил само делимично тачан. По-късно поче да слушам паметни човечи по телевизияту кои говоре по тую тему, па научи и това, ко сѣга атмосферата йе много загадена, ко сѣга тия УВ зраци су много по-изражени у односу на преди, ко йе тия озонски омотач окол планетуту изгънел, а на места га уопще и нема, ко сѣга климата се йе променила, ко ледат на половете се топи, ко сѣга влажността на въздухат преко летото е по-мълечка у односу на преди, ко водете се повлекле, ко изворите се исушили...

Нейе да се валим, ама ка я бео млад, по село сам косил кига йе температурата била и 40 степени преко дън. Почнем оди 5 сати уютру, па завършим у 7 сати навечер. Разбира се, помеджу косењето поодмарам, пинем водичу, доручкујем, ручам, ковам косуту... Е-е-е, кѣв муж я бео навремето...! Нейе да се валим, ама.... Само ка се сетим! Девојкѣте сам до лудост доводил. Бориле су се за мене, косете су си скубле коя че пѣрва до мене да дойде, да ме освои, да будем с нѣу...

Него, да се върнем на Милето: Докараше га, сиром, оди нѣивуту, а он цѣрвен ко жар. Слънцето га опебло начисто. Изплазил език. Накютре дън отидо да му запалим свечицу, а жената му Милка, чуйем, говори там на народат що се беше събрал: „Ама, он се ючера пожали да му нейе добре и я му реко ко не требе да иде да копа тую пусту морузу, ама не ме послуша, него ми одбруси – ‘сиктер, бе!’“ Я му пак думам: „Немой Миле, немой, молим те, че си напращаш пакос, па кво че праимо ние после без тебе, а он пак че ми рече – ‘сиктер, бе!, нища ми нейе, че се раздвижим малко и оно че ми стане болье!’“

Слуша и синатога му Жикку кво говори на насѣбралите се за бащу си. Усмѣрца, усмѣрца, па рече: „Я сам му думал милион пути: Татко, ти требе да одмараш, ти си се наработил, за тебе йе само почивка, йеденкѣ, пиенкѣ, да си идеш редовно при доктора, у банѣу да те изпатимо... Ама, не сте да ме послуша. Буа, буа, заноси се с тую пусту работу ко онейе две мужкѣ работе у коситбу и те докуде догура... А-а-а, тате, тате...“

Е, я че ви сѣга, драгѣ братстваджийе, речем кико йе стварно било. Това що Милка и Жика говорише пред народат уопще не беше тачно. Това су приказкѣ за у народ. Истината йе ко Милка беше толко лѣнява, да на Милето нища не стеше да помага. Он опиня по нѣивете, ливадете, кошаруту, плевнюту..., а она само седи, лежи, руча и зѣпа у телевизорат. И само певачи слуша. Чим се появи некой певач, кога она пѣрви пут види, одма вача телефонат и ока женете по малуту да гѣи пита ко се ока тия певач. Тека йеднуш и мойту жену ока по

телефон да гу пита за некаквога певача, ама се лоше проведе. Жената ми нѣу отсука: „Море, я ме мани, я сам пошашавѣяла оди работу, та че имам време да гледам певачи. Мене ме оди тейе песме и оди тия певачи не подкарује ко тебе.“

А синѣт на Милета, Жика, само му пѣрпнѣше: „Татко, ма що се дангубиш с две кравице, ако вечим чуваш – чувѣ четири.“ Па му рече: „Татко, ма що се дангубиш само с 10 овчице, ако вечим чуваш – чувѣ си дваесе.“ Или: „Татко, ма, кво се дангубиш та си само две нѣивице насадил с моруз, насади бар четири.“ И тека Милка подноси мужа си, а Жика бащу си, та га уморише. А това що сѣга пред народ говоре кико су га уж саветовали да не работи, него да одмара...,

извинявате що тека мора да се изразим, ама..., йеду трице! Я знам най-болье ко йе било.

Накрай кво очу да ви кажем с тую приказку. Епа това: Кико човек старее, работуту требе да намалява. Това йе йедно. Другото йе: Не требе човек свакога да слуша, йер ако слуша свакога, па макар му он бил и най-близак род, може да надѣрля, ко що надѣрля моят комшия Милето. И треќѣто йе: Ка некой умре, а другѣи говоре за нѣега кѣв йе бил, немой све да узимате здраво за готово. Йер тия що йе умрел више не може да посведочи дали йе било тека или нейе.

Айд, уздравље, братстваджийе!

От язовира в
Смиловско

**Кристиян Славов
изтегли сом от 36, 5
килограма**

Младият царибродски рибар Кристиян Славов (18 г.) неотдавна от смиловския язовир изтегли сом с тегло 36, 5 килограма. Като примамка е ползвал уклей (срѣб. кедер).

Преди няколко години в сѣшия язовир риболовецѣт хвана толстолобик с тегло около 28 килограма.

Б. Д.

Афоризми

Симеон КОСТОВ

- Логично е, че историята е пълна с нелогичности.
- Вски човек има своя цена, но не и стойност.
- Безработния човек няма нито стойност, нито цена.
- Когато говориш за човек, имай предвид и она, който това не е.
- Винаги се връзвам на неговите лъжи. Ами, на приятеля трябва да вярвам.
- Истината на афоризма е в неговата горчива усмивка.
- Защо правдата се изплъзне на косъм? Защото се подмазва.

